

man tager Hensyn til, at der i samme Sætning er hentydet til „Dommere“ som en Klasse, at der her ved „Classer“ aldeles ikke kan være tænkt paa visse „Aldersclasser“, men paa visse ved deres Embeds-Beskaffenhed betegnede Classer. Jeg anseer det derfor for grundlovsstridigt, at lade nogenfomhelst Embedsmænds Pensionsstørrelse, naar han affædiges ifølge § 22, være afhængig af en særlig Lov. Søvrigt, naar man antager, at der ved Grundlovsbestemmelsen i § 22 især er tilstøttet at give Embedsstanden en vis Uafhængighed, saa er det vistnok den yngre Embedsstand, der især skal sikkes. I Almindelighed er det vel den yngre Embedsstand, hos hvem Uafhængighedens stand er stærkest tilstede og skal opretholdes. Ved den yngre Embedsstand er det i Særdeleshed vigtigt at fastholde dette med Hensyn til Forslyttelser, om ikke med Hensyn til den virkelige Affædigelse, thi med Hensyn til Forslyttelser kunde der gribes saaledes ind, at denne Rettighed til at kunne forlange Pension ifødetfor Forslyttelse blev af stor Vigtighed. Forresten staaer det jo i Rigsdagens Magt i Forbindelse med Hans Majestæt Kongen at fastsætte Pensionsstørrelsens Grændser; der er her kun Tale om Forslyttelsen til at fastsætte denne Størrelse, men en Størrelse skal der være. Endnu skal jeg kun tilføie dette, at, naar der med Hensyn til Spørgsmaalet om Embedsmænds Afhængighed eller Uafhængighed er sagt, at Embedsmændene kunde finde Beslyttelse mod ministeriel Vilkaarlighed hos Rigsdagens Majoritet (Ja!), saa gjaelder det dog ikke for det Tilfælde, — hvilket vi ogsaa skulde tage Hensyn til, fordi det bør i Almindelighed forudsættes og maa ønskes, hvor Ministeriet er i Samklang med Rigsdagens Majoritet, og det lod sig da vel tænke, at der til en Tid kunde findes et Ministerium, som gennemførte sit System med en vis Vilkaarlighed, og i dette vilkaarlige Systems Gjennemførelse understøttedes idetmindste diebliffeligt af en eensidig Majoritet i Rigsdagen.

Varfod: Da den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te Valgfreds (Mourier) sidste Gang havde Ordet, kom han til at udtale Ordet „Regel“ og minde mig derved om, at jeg, da jeg forrige Gang havde

Ordet, havde glemt et Par Ord, som jeg nu skal tillade mig at fremkomme med. Den ærede Rigsdagsmand syntes meget stærkt at støtte sin Anskuelse paa et Udtryk, som findes i Grundlovens § 22 om, at Pensionen skal fastsættes efter de almindelige „Regler.“ For det Første skal jeg dertil tillade mig at bemærke, at Regler og ikke engang almindelige Regler behøve slet ikke at være fastsatte i nogen Pensionslov, for at være almindelige; de behøve overhovedet slet ikke at være trykte. Vi have for Diebliffet slet ingen Pensionslov, og desuagtet have vi for Diebliffet almindelige Regler, hvilket ogsaa fremgaaer af den af den ærede Rigsdagsmand citerede § 2 i de „midlertidige Bestemmelser“, hvor der tales om at erholde Pension efter de „hidtil fulgte Regler.“ Naar der kan tales om at erholde Pension efter „de hidtil fulgte Regler“, saa maa der for Diebliffet finde en Regel Sted, og det en Regel af den Natur, at den kan opfattes og fastholdes og ligesaa godt maa kunne tillægges Charakter af almindelig som de Regler, der omtales i Grundlovens § 22, saa det forekommer mig, at dette baade af hiin ærede Rigsdagsmand og af flere ærede Rigsdagsmand hyppigere fremhavende Udtryk „almindelige Regler“ ikke har synderligt at sige; men desuden saa tillod jeg mig at sige, at disse Regler behøve ikke at være trykte, men de behøve endnu mindre at angaa Pensionens Størrelse. Der kan være ganske andre Regler; idet jeg f. Ex. mener, at det ikke er rigtigt, at ville efter den blotte Embedsvaerighed fastsætte Pensionens Størrelse. Der er ganske andre Hensyn, som kunne vælges til Regel end det Antal Aar, hvori vedkommende Embedsmand har tjent, thi, naar man vælger dette og holder sig fast og eensidigt dertil, saa udelukker man Muligheden af at tage Hensyn til, hvad der dog virkelig ogsaa burde tages Hensyn til, f. Ex. Statskassens Tilstand i det Diebliff, da der er Tale om Pensioneringen; desuden kan man ikke tage Hensyn til Mandens Trang, man kan ikke tage Hensyn til hans Værdighed som Embedsmand, kort sagt, man kan ikke tage nogenfomhelst andet Hensyn end det blotte Hensyn til, at Embedsmanden har havt sit Kaldsbrev i et vist Antal Aar,